

սկսան, եւ արեւը սկսաւ իջնել, այն ատեն իբրեւ թէ քունէ զարթած
Գուրգէն դարձաւ.

– Տղա՛ք,– ըսաւ,– դուք անօթի չէ՞ք եւ բան ամենեւին չէք խօսիր: Լաւ
ճամփայ առի՞նք թէ ոչ, Վահրի՛ճ, դու այս տեղուանքը լաւ կը ճանչես՝
ո՞ր ես, ձայնդ (Էլ չելնէր, ցուրտէ լեզուդ սառեր է, բերնիդ կպէր է որ
չես խօսիր. հաց ալ պիտի չուտե՞ս:

– Տէ՛ր իշխան,– ըսաւ Վահրի՛ճ մօտենալով,– այսպիսի ձիւնով շատ
ճամփայ առած կը համարուինք. կարելի է այսպէս շուտով հասնինք
Նորաշէն եւ եթէ վաղն էլ այսպիսի եղանակ ունենալու չափ
բախտաւոր լինինք՝ անկից շուտ կը հասնինք Դատուան եւ ալ
ճամփան կը դիւրանայ:

– Միթէ՞ Նորաշէնէ մինչեւ Դատուան ճամփան այդչափ դժուար եւ
երկայն է:

– Ոչ դժուար եւ ոչ երկայն է, իշխան, այլ սաստիկ վտանգաւոր ձմեռ
ժամանակ: Եթէ արեւելեան փոքր քամի լինի, կորած է ամէն ուղեւոր,
վասնզի ծովուն վրայէն տկար քամի որ կը փչէ, դիւական մորիկ կը
դառնա Գրգուռ եւ Ներքովթ լեռներու մէջ:

– Եր՞բ կը յուսալս, որ հասնինք Նորաշէն:

– Եթէ քիչ մը աւելի ուժով քշենք ձիերը, արեւը մտնելէն վերջ կը
հասնինք:

– Քշենք ուրեմն, երբ դու ոչ վաստակած ես եւ ոչ անօթի:

– Ինձ համար շատ դիւրին է, բայց սա իշխանագուն տղայք կարծեմ
անօթի եւ վաստակած են, թեպէտ ձայն հանելու կ'ամաչեն:

– Տէ՛, Վահրի՛ճ, ի՞նչ կ'ըսես, Արծրունի չե՞ն դոքա:

– Այո՛, Արծրունի են, Տէր, բայց ամէն Արծրունի Գուրգէն չէ: